COMPENDIUM
VITÆ,
VIRTUTUM, MARTYRII, ET MIRACULORUM,

NEC NON ACTORUM

IN CAUSA

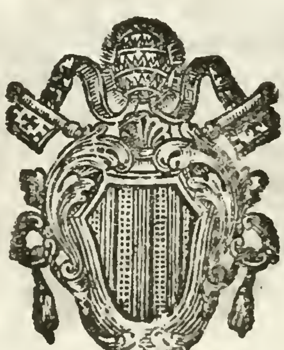
CANONIZATIONIS

BEATI FIDELIS A SIGMARINGA

Sacerdotis Profeſſi Ordinis Fratrum Minorum Sancti Franciſci Capuccinorum,

Præfecti Miſſionis Apoſtolicæ in Rhætia, & Sac. Congregationis de Propaganda Fide Protomartyris,

Ex Secretaria Congregationis Sacrorum Rituum.

ROMÆ, MDCCXLVI.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apoſtolicæ.

SIgmaringæ Conſtantienſis Diœceſis Oppido ſatis nobili in Sveviæ Ducatu, ex non obſcurâ Rojorum Familiâ genitus Fidelis in lucem prodiit anno à partu Virginis milleſimo quingenteſimo ſeptuageſimo ſeptimo. Sacro Baptiſmatis fonte cœlo renatus, & à primâ ætate à piis, catholiciſque Parentibus iis ſtudiis addictus, quibus ætas puerilis ad humanitatem informari ſolet, ſingulari morum candore, & honeſtate apertum dedit de futurâ ſanctitate præſagium. Adoleſcens ad Friburgenſem Academiam miſſus, cum ibi ſtudia ſcientiarum cum magno pietatis ardore conjungeret, brevi in utroque ita profecit, ut non minùs virtute, quàm doctrinâ cæteris omnibus antecelleret. Cum verò præter Philoſophiæ, Theologiæ, & utriuſque juris peritiam acceſſiſſet etiam exterarum linguarum ſingulare ornamentum, factum eſt, ut

nobiliſſimi aliquot inter Germanos eum ſeligendum putaverint tamquàm magis idoneum, cui Magiſtro, Cuſtodi, atque Rectori Filios committerent in Italiæ, Galliæque itinere peragendo. Eorum precibus cum ſe Fidelis facilem præbuiſſet, ita ſe in eo munere præſtitit, ut & Deo, & Hominibus probaretur. Sex enim annorum ſpatio, quibus iter illud confectum fuit, commiſſos ſibi Adoleſcentes ita gubernavit, rexit, erudivit, ut, in Patriam cum fuiſſent reduces, non minùs inſigni in Deum pietate imbutos eorum Parentes confeſſi ſint, quàm multiplici rerum cognitione verſatos.

Friburgi paulò poſt ritu ſolenni utriuſque juris laureâ, cæteriſque doctrinæ inſignibus decoratus, in Alſatiam perrexit, ut Enſishemii Advocati munere fungeretur. Vix tamen in Fori lucem egreſſus Fidelis fuerat, cauſaſque cœperat agitare, cum animadvertens, inane eſſe, atque vaniſſimum quidquid honoris, quidquid dignitatis, aut lucri à Forenſi exercitatione ſe aliquandò conſecuturum ſperare poterat, imò etiam quanti alea illa in animæ ſuæ perniciem foret plena periculi, nuncium illi remittere ſtatuit, ſeque totum divini Numinis obſequio mancipare. Perarduum igitur virtutis iter incedere cupiens, cum aliquot ex rigidioribus Ordinum Inſtitutis conſideranda ſibi ob oculos propoſuiſſet, illud potiſſimùm

ſeli-

ſeligendum putavit, quod Patribus Capuccinis eſt peculiare, quodque propoſito ſibi fini aſſequendo omnium aptiſſimum videbatur. Neque cunctatus; Cum, ut in eam Religionem admitteretur, infimis precibus poſtulaviſſet, facilem aditum apud eos Patres doctrinæ, & virtutis ejus minimè ignaros invenit. Antequàm verò tàm difficile perfectionis iter ingrederetur, quaſi aſcenſiones in corde ſuo diſpoſiturus, ſacris priùs Ordinibus voluit initiari, ſeque Domino per Sacerdotium conſecrare. Die igitur ipſa, quæ Seraphico Patriarchæ Franciſco ſolennis eſt, primum fecit ſacrum incredibili ſpiritus ſui fervore: Quo peracto veterem expoliatus Hominem cum actibus ſuis, novumque ſimul cum habitu Religionis indutus, qui ſecundùm Deum creatus eſt, nova ingreſſus fuit tyrocinia evangelicæ perfectionis. Quo tempore cum depoſito, quo anteà vocabatur, Marci nomine, Fidelis appellari maluiſſet, Magiſter Novitiorum, quaſi prophetico illuſtratus lumine, quid de Fideli futurum fuerat, divinaret: *Et tu* (inquit) *eſto Fidelis uſque ad mortem, & accipies coronam vitæ.*

In eo ſtadio cum ſe poſitum Fidelis cerneret, quod tot votis ardentibus concupiverat, mirum eſt, quantum ad currendam viam exultaverit ſicut Gigas. Seraphici Patris imitator egregius tot edere ſtatim cœpit humilitatis,

obe-

obedientiæ, ac ferventiſſimæ devotionis exempla, ut & Tyronibus, & illis emeritæ ſanctitatis Hominibus, præluceret.

Expleto itaque tot inter incrementa virtutum tempore Probationis, tanto pietatis ſenſu emiſit vota ſolennia, ut inter principaliora beneficia, quæ Deo referebat accepta, votorum Religioſorum gratiam recenſendam putaret, & de agendis pro eâ Domino gratiis, quàm de ipſiſmet peccatis ſuis illum ſollicitudo major urgeret. Hìnc ſermo illi familiariſſimus poſtmodùm ſemper fuit de commemorandâ eorum felicitate, qui in Domo Domini plantati ſunt, ſuique cordis explicando dolore, quòd ex ſæculi tempeſtatibus in tutiſſimum Religionis portum ſe citiùs non recepiſſet.

Fidelem intereâ novis votorum ſtimulis ad altiora perfectionis culmina properantem ſingulari quodam amore, atque benevolentiâ Superiores Ordinis complectebantur. Admirabantur in eo ſiquidem præſtantiſſimam juris utriuſque peritiam cum inſigni animi humilitate conjunctam, juvenilem ætatem cum peculiari morum gravitate, atque prudentiâ copulatam, exactam diſciplinæ Regularis obſervantiam ab humanitate, officio, comitate minimè ſegregatam. Hìnc raro inter Capuccinos exemplo maturiùs, quam fieri ſoleat, Chriſtifidelibus Confeſſionibus excipiendis addictus

eſt, ipſique commiſſum Apoſtolicum Concionatoris munus. Utrumque autem tantâ aſſiduitate, diligentiâ, & Religionis zelo Fidelis exercuit, ut plures miſeras Animas vitiorum cœno involutas à Diaboli ſervitute, in quà diù, multùmque jacuerant vinculis voluntariis adſtrictæ, omni priùs labe purgatas, in Filiorum Dei libertatem feliciter aſſeruerit. Neque enim aut humana prudentiæ carnis dictamina, aut Potentum invidia, aut voces malevolorum, aut conatus Hæreticorum efficere potuerunt, ne poſcentibus Pœnitentiæ Sacramentum domi, foriſque miniſtraret, ne contrâ Peccatores inveheretur, ne contrâ Hæreticos declamaret, ne totis, quibus poterat, viribus malos mores evellere conaretur. Hìnc ejus operâ, laboribuſque plurimi hæreſi infecti ad Eccleſiæ ſinum reducti: perditiſſimi Homines ad meliorem frugem revocati: inveteratæ compoſitæ ſimultates: juſſæ à Fidelium ore exulare blaſphemiæ: compoſitæ ad omnem modeſtiam Mulieres: à Chriſtianorum cordibus, atque corporibus elimitata luxus, ſuperbiæ, luxuriæ vitia. Licèt enim bellum implacabile peccatis omnibus indixiſſet, tamen explicari non poteſt quanto animi ardore, aſſiduitate dicendi, eloquentiæ conatu, modis omnibus hæc præſertìm vitia, quæ tunc temporis in iis Regionibus graſſabantur, inſectaretur.

Cum verò in Fideli zelum fortem quidèm Superiores Ordinis animadverterent, non tamen aſperum illum, atque humanitatis expertem, ſed cum admirabili quâdam prudentiâ conjunctum, ſimul publicæ Fidelium, & privatæ Ordinis utilitati conſulere volentes, eum Veldkirchienſis Cœnobii regimini admoverunt. Quo munere non ambitus vitio, ſed obedientiæ virtute ſuſcepto, nihil antiquiùs habuit, quàm ut forma fieret gregis, ſingulaſque Regularis diſciplinæ Magiſtri partes impleret. Ipſe igitur ad divinas laudes perſolvendas ſtatis horis ſemper adeſſe: omnia etiam humillima Religionis munia promptius obire: per multum temporis ſpatium in publicâ menſâ ſe flagellis ſæpiſſimè cædere: Ægrotis inſervire in abjectiſſimis miniſteriis, eiſque omni ope præſtò eſſe, & auxilio: Afflictos recreare: Errantes corripere: Valentes corpore avocare à deſidiâ: Ferventes cogere ad requiem: ſuave Chriſti jugum omnibus allevare: omnes in ſanctam animorum ſocietatem, & perfectam Chriſti charitatem unire: omnes ad currendum Religioſarum virtutum ſtadium verbo, exemploque animare.

Intereà verò ſollicitus, ne dum aliis præerat dignitate, & imperio, rebellis adverſus ſpiritum caro ſibi ipſi dominaretur, ciliciis, inediâ, vigiliis, atque omni pœnarum gene-

re

re ita eam afflixit, ut in ſervitutem perpetuam planè redegerit. Cum tot apud Capuccinos ſolennia jejuniorum tempora ſancitâ lege ſerventur, ut jejunando anni pars maxima ab iis Patribus tranſigatur, multò tamen plura Fidelis addidit: A die ſcilicet feſto Beatæ Mariæ Virginis in Cœlum aſſumptæ uſque ad eum, qui S. Michaeli Arcangelo ſacer eſt, ita jejunare conſuevit, ut neque in itinere conſtitutus de hujus jejunii rigore voluerit unquam remittere: ſingulis totius anni ſecundis, quartis, & ſextis feriis, ab omni prorsùs carne exactâ obſervatâ abſtinentiâ, paucis tantùm leguminibus utebatur: Adventus verò, & Quadrageſimæ tempore, ſicuti etiam in omnibus Apoſtolorum, Sanctorumque nonnullorum vigiliis tàm rigidum ſibi jejunium indixerat, ut modicâ panis, vinique quantitate contentus, nullis prætereâ cibis calidis veſceretur; Quin etiam, ut omnibus Beatæ Mariæ Virginis, ſuique Ordinis Sanctorum feſtivis diebus puriori, ferventiorique ſpiritu ſe præpararet, in eorum pervigilio, præter modicum panis, & aquæ hauſtum, nihil aliud ſibi penitùs permittebat. Nec illud ſilentio prætereundum, quòd jejuniorum tempore eam ſibi præſcripſerat rigidiſſimam legem nulla unquam ratione violandam, ut ad veſperas, niſi fortè ſequenti die concionaturus, à cibis omnibus abſtineret. Neque magis indulſit ſo-

mno, quàm cibo: Eo enim uſus eſt ita parco, ut, cum orationi, lectioni, ſcribendiſque concionibus maximam noctis partem tribueret, tres, ad ſummum quatuor horas in ſacco ſtramineo provolutus dormitando conſumeret.

Adeò igitur mortificatus carne cum foret, illud Fidelis eſt conſecutus, ut ſpiritu vivificatus non ſolùm intactum, illibatumque ab omni mortifera peccati labe corpus, animumque ſervaverit, ſed promptior, alacriorque in Deum elevaretur. Uſque enim adeò oratione cùm vocali, tùm mentali delectabatur, ut nec diu, nec noctu invictum ab ea ſpiritum relaxaret. Præter horas canonicas ab Eccleſiæ, & Franciſcanæ Familiæ Ritu præſcriptas, quas ſimul cum cæteris Fratribus gravitèr, decentèrque pſallendas in choro curabat, ea etiam officia recitare ſolitus, quæ Beatæ Mariæ Virgini, Sanctoque Franciſco ſunt peculiaria, ab iis nullis unquam diebus abſtinuit; quin etiam poſt completas nocturno tempore eas laudes, quæ Matutinæ dicuntur, cæteris cubitum repetentibus, ipſe in Eccleſia coram Sanctiſſimo Sacramento flexis genibus perſeverans, ſanctæ orationis ſtudia uſque ad auroram proſequebatur. Divina verò myſteria tanto mentis ardore, tantâ ſui ſpiritus ſuavitate meditabatur, ut contemplatione aliquandò defixus, atque in Deum raptus immobilis multo tempore per-

ma-

maneret. Porrò qualem, ac quantum ſuavitatis odorem Fidelis orationes emitterent coram Domino, ex eo facilè dignoſci poteſt, quòd, duo ſolitus cum fuiſſet ab eodem enixis precibus poſtulare, ſcilicèt, ut vitam ab omni peccato immunem traduceret, fidemque ſuo ſanguine confirmaret, utriuſque voti compos effectus eſt.

Neque verò in hac clauſtrali tantùm, atque domeſtica vivendi ratione, quam non interrupto exercitio virtutum uſque ad exitum vitæ eſt proſecutus, ultimam perfectionis, atque virtutis ſuæ metam ſitam eſſe Fidelis voluit; ſed quod magis mirandum eſt, eam cum admirabili quadam proximorum charitate conjunxit. Nunquam igitur magis exultare in Domino videbatur, quàm cum ægrotos inopes Homines inviſeret, ſolaretur, blandis, piiſque ſermonibus recrearet: detentis in carcere ea, quæ poterat, cùm animæ, tùm corporis ſolatia conferret: collectis ex Divitibus eleemoſynis aliorum inopiam omnium ipſe pauperrimus ſublevaret: Viduarum, & Pupillorum cauſas apud ipſos etiam Principes promoveret. Auſtriacas Copias peſtilens quidam, graveolenſque morbus invaſerat, quo correpti miſerandum in modum Milites ſqualore confecti, viribus debilitati, omni deſtituti auxilio, vel in nuda humo, vel ſuper tabu-

las, ut apud Milites moris eſt, decumbere cogebantur. In hac tanta miſerorum Hominum calamitate explicare quis ſatis poſſit, quantum Fidelis charitas emicuerit? Quos enim alii ſeu metu morbi, ſeu incredibili corporum fœtore repulſi diligentiſſimè declinabant, eos ipſe ſingulos ſæpiſſimè inviſere, eorum ulcera pertractare, eorum tabem abſtergere, eorum pedes lavare, eorum confeſſiones in terram pronus excipere, eorum ſanitatem collectis undique delicatioribus cibis, conquiſitis undique opportunioribus medicaminibus procurare, eorum neceſſitatibus ſubvenire omni, quâ poterat, ope tamdiù non deſtitit, quamdiù calamitas illa Vitchyrchii perſeveravit.

Verùm nullum unquam majus, præclariuſque Fidelis dedit ſuæ in proximos ardentiſſimæ charitatis argumentum, quàm invicto illo, quo uſus eſt, zelo in evellendis radicitùs ab eorum animis perverſis quibuſdam moribus, & orthodoxâ inter eos Religione tuendâ. Cum enim frequentiſſimis concionibus ſuis induratam ſceleſtorum quorumdam Hominum, Mulierumque pervicaciam infringere minimè potuiſſet, nihil veritus eorum minas, vitæ periculum nihili faciens, omni conatu adhibito, ab iis, quibus gubernanda commiſſa fuerat Civitas, decretum obtinuit, quo cavebatur, ut vel reſipiſcerent, vel Senatus conſulto deleti à

Ci-

Civium numero in poſterùm exularent. Quin etiam cum plures Hæreticorum libri per Germaniam, Italiamque poſteà evulgandi ad Vitchyrchienſes Mercatores tranſmitterentur, publicèque proſtarent, non modò effectum eſt Fidelis operâ, ut hoc illis eodem Senatus conſulto fortitèr inhiberetur, ſed ubicumque in privatis etiam ædibus libros hujuſmodi reperiret, eos ipſemet ſuis manibus tollere, ſecumque abducere non dubitabat.

Voluntariis hiſce, frequentibuſque veluti pugnis, atque conflictibus exercebat ſeſe Athleta Chriſti fortiſſimus, præparabatque ad magnum illud, periculoſumque certamen, quod erat paulò poſt pro amplificanda Religione Catholica ſubiturus. Non multos ante annos Rhæti, qui illam incolunt Alpium partem, quâ Germania ab Italia dividitur, ex nimia cum Pagis Helveticis vicinitate, hæreſeos peſte contractâ, infelicitèr tabeſcebant. Quin etiam, cum jam propè eſſet, ut in vicinas Catholicas Valles penetraret, maximè verendum erat, ne ob aſſiduam cum illis Populis conſuetudinem, & mercimoniorum commoditatem ſensìm omnem Ciſalpinam Galliam labefactaret. Huic tàm gravi morbo, tantoque vitando periculo, cum magno, præſentique remedio, opus eſſet, re diligentèr à Summis Pontificibus Paulo V., & Gregorio XV. conſideratâ, ſtatutum eſt, do-

ctos aliquot, religioſoſque viros in Rhætiam eſſe mittendos, qui Religionis zelo inflammati & evellerent, & diſſiparent, & plantarent, & ædificarent. Quoniam autem diuturno experimento compertum fuerat, Capuccinos, ſicuti Apoſtolicam vivendi formam adeò egregiè, & fidelitèr imitantur, ita omnium aptiſſimos eſſe Apoſtolicis hiſce muneribus obeundis, ii potiſſimùm inter cæteros delecti ſunt, quibus id muneris committeretur. Cum verò inter Capuccinos ipſos morum integritate, ſcientiarum ſplendore, vitæ ſanctimoniâ, prudentiæ luce, linguarum peritiâ, religionis zelo unus Fidelis omnibus emineret, dubitandum diù non fuit, cui inter alios, tamquàm Duci, hujuſcemodi provinciam Superiores Ordinis demandarent.

Eam autem quàm forti, alacrique animo Fidelis ſuſceperit, quàm egregiè præconceptæ de ſua virtute opinioni reſponderit, norunt ii omnes, qui imperterritâ quàdam corporis, animique conſtantia & diuturnos, maximoſque exantlantem labores viderunt, & certiſſima capitis pericula ſubeuntem: Novit Eccleſia, quæ tot errantes miſeros filios in viam ſalutis Fidelis operâ revocatos in ſinu ſuo lætiſſima excepit: Norunt Hæretici ipſi, qui, cum Spiritui Sancto per Fidelem loquenti reſiſtere minimè poſſent, egregium de ejus doctrina, ſanctitate, zelo teſtimonium ſummâ ipſius laude

de ferre coacti ſunt. Et reverâ, ut pretioſiſſimo Chriſti ſanguine redemptas animas lucrifaceret, ſuumque miniſterium impleret, non hyemales montium aſperrimorum altiſſimæ nives, non intentatæ ab Hæreticis minæ, non fames, non nuditas, non ſitis, non frigus, non perſecutio, non gladius deterrere potuerunt. Imbre madidus, ſudore perſuſus, viribus deſtitutus montana quælibet ardua conſcendebat, loca omnia nivibus, , & glacie quantumvis obſita penetrabat, & in ipſis Hæreticorum Templis Catholicæ Fidei dogmata prædicare non verebatur.

Inter hæc verò, ut propoſitum ſibi finem faciliùs aſſequeretur, & univerſam Provinciam breviſſimo tempore ab omni hæreſeos labe purgaret, in eo præcipuam operam duxerat collocandam, ut Principes, & nobiliſſimi Regionis illius Homines ad ſaniorem mentem, ejuratis erroribus, primò revocarentur, ut ii, qui apud Hæreticos Prædicantes vocantur, ſupremo Edicto Principis ab univerſa Rhetia exulare juberentur: ut omnes bis in hebdomada adeſſe Catholicis Dogmatibus explicandis, audiendiſque Concionibus cogerentur. Quæ omnia cum ipſi felicitèr contigiſſent, ſtratam ſibi gaudebat Sanctiſſimus Vir ampliſſimam viam ad victoriam certiſſimè conſequendam. Neque ſpe ſua fruſtratus eſt; Licèt enim eam inde victo-

riam

riam non omninò fuerit conſecutus, quàm animo reputabat, triumphum tamen inde retulit in ſemetipſo ſingulariſſimum. Inde ſcilicèt factum eſt, ut ſceleſtiſſimi quidam inter Hæreticos pertinaciſſimi, cum de rebus ſuis diffiderent, ſi diutiùs Fidelis viveret, furore in Sanctiſſimum Virum amentes de ipſo mactando nefarium conſilium inirent, atque executioni mandarent.

Vitchyrchio, quò ſe ad paucos dies contulerat, redux in Rhetiam Fidelis, peragratis aliquot Oppidis, pluribuſque Concionibus habitis, in Pago quodam (Luceyn Incolæ dicunt) tunc fortè conſtiterat concionaturus. Intereà ex vicino Sevienſi Pago delecti ſunt, qui Fidelem pietatis ſimulatione adeuntes rogarent, ut Dominicâ primâ ad eorum Eccleſiam ſeſe conferret Concionem ad Populum inſtituturus. Quin etiam, quò faciliùs ſceleſtiſſimi Homines voti compotes fierent, multis pollicentur, ſe dicto audientes futuros, nihilque prætermiſſuros, quod ipſe faciendum, præſtandumque proponeret. Intellexit quidèm Vir prudentiſſimus, ſe fraudibus, & inſidiis circumveniri, quod poſteà ipſo rei exitu probatum eſt. Sive verò, quam tamdiù concupiverat, Martyrii palmam ſibi tandèm oblatam reſpuere minimè vellet, ſive Apoſtolico, quo fungebatur, muneri aliqua ex parte deeſſe videri nollet,

illo-

illorum ſimulationi morem gerendum potavit.

Poſtero itaque die, cum in primis rem Deo ſacram feciſſet, profectus ad Eccleſiam in Sevis concionem ad frequentiſſimum Populum habiturus ſuggeſtum aſcendit. Ibi verò patefactis ſubitò inſidiis, tempus illud præſen eſſe cognovit, quod prophetico illuſtratus lumine venturum ſæpè prædixerat, quo ſcilicèt ſibi erat, illatâ ab Hæreticis crudeli nece, obeundum. Vix enim in Roſtris fuit, cum hæc verba certiſſimum imminentis mortis indicium ibi inſcripta perlegit: *Hod è prædicabis, & non ampliùs*. Qua tamen re cæteri animum deſpondiſſent, & periculi magnitudine territi mente concidiſſent, tantum abfuit, ut Fidelis commoveretur, quin etiam cœleſti inflammatus charitate erectus, & confirmatus eſt. Divinâ igitur virtute fretus, majoremque præter conſuetudinem alacritatem oſtendens, impavidus Concionem ſacram aggreditur: Cum ſubitò armata hominum Hæreticorum manus impetu repentino in Eccleſiam irrumpit, altiſſimos, inſanoſque clamores tollit, ingentique concitato tumultu adſtantem Populum incredibili terrore, & confuſione perturbat: Quin etiam audacior quidam & furibundus, ignito globulo contra Fidelem exploſo, eumdem in ipſo ſuggeſto trajicere conatus eſt. Cum verò

globulus, eo inoffenſo, contra Sicarii mentem fuiſſet aliò delatus, Fidelis periculo, quod declinare non poterat, animadverſo, invictum ſedatumque animum gerens inter Populi ſtrepitum clamoreſque deſcendit, & ante majorem aram flexo utroque genu procumbens, certiſſimè moriturus ſe, Catholicos, ſuoſque ipſoſmet hoſtes hæreticos Domino commendavit. Veritus verò, ne in tanta rerum perturbatione, atque tumultu multi, qui ex Catholicis aderant, ſui causâ mali aliquid paterentur, per patentem ex Eccleſiæ latere portam egreſſus eſt. Vix autem receſſerat aliquantulum è Templi foribus, com furore amentes, crudelitatem rabiemque toto ore ſpirantes nefarii quidam Fidelem circumveniunt, enſibus ferratiſque fuſtibus immaniſſimè cædunt, & repetitis frequentèr ictibus tamdiù contundunt, quamdiù vulneribus ſupra viginti ſaucius ſuo ſanguine fœdiſſimè maculatus, oculis ad Cœlum, quoad poterat, paulò ſublatis, animam, plaudentibus & mirantibus Superis, exhalavit octavo Kalendas Maji anno ſalutis noſtræ milleſimo ſexcenteſimo vigeſimo ſecundo.

Porrò quanta fuerit in obeundâ morte Fidelis animi magnitudo, ipſi Hæretici ſatis norunt, atque teſtati ſunt. Cum enim quidam ex illa Sicariorum cohorte gloriabundus in omnium cœtu narraret, Fidelem præ-

ſen-

ſentiſſimæ mortis aſpectu nec territum, nec perturbatum, imò hilari lætoque vultu in ſuo corpore vulnera quælibet excepiſſe, Hæreticus præco tantâ commotus animi fortitudine, ejuratâ illicò hæreſi, Catholicus effectus eſt.

Sacrum Martyris corpus propè eumdem locum, ubi fuerat interemptus, primò ſepultum, ad Eccleſiam deindè Curienſem ab Auſtriaco exercitu triumphali pompâ delatum eſt die quintâ Novembris ejusdem anni, Clero univerſo, Populoque euntibus obviam, illudque ea inſigni veneratione proſequentibus, quæ tanto Chriſti Martyri debebatur.

Hæretici verò diuturnam ex tanto facinore voluptatem capere minimè potuerunt; Cum enim à Leopoldo tunc temporis Auſtriæ Archiduce per ſummum nefas defeciſſent, collectiſque copiis adversùs Auſtriacos arma cœpiſſent, dum ſigna cum ipſis conferunt, ſeſe illis, tamquàm Auſtriaci exercitus Caput, ſepctandum Fidelis præbuit divino lumine circumfuſum, enſem manu vibrantem, aſpectuque eos terribili minitantem: Quem cum inter cæteros ipſemet Hæreticorum Dux fuiſſet intuitus, territus & ſemianimis fugam ſtatim capeſſere coatus eſt. Cujus rei fama, multorumque inſignium miraculorum, quæ ad manifeſtandam ſui Martyris gloriam à

 Deo

Deo patrata fuerant, longè latèque vagata, ſummo poſtmodùm fuit Principibus Populiſque incitamento, ut tanti Martyris patrocinio ſe multis precibus commendarent. Quoniam verò eos inter Operarios, qui excolendam vineam Domini juſſu Sacræ Congregationis de Propaganda Fide ſuſceperant, primus Fidelis fuerat, qui eam proprio ſanguine irrigaverat & fœcundaverat; Hìnc, ut etiam de ſeipſa tàm benemerito Protomartyri ſuo majores, quas in Terris poterat, grati animi vices eadem Congregatio rependeret, ejuſdem operâ ſubitò factum eſt, ut de eo inter glorioſiores Chriſti Martyres recenſendo ageretur. Quod ut citiùs obtineretur, dato ad Urbanum VIII. Pontificem Maximum ſupplici libello, Sacra eadem Congregatio impetravit, ut omiſſis iis Proceſſibus, qui auctoritate Ordinariâ fieri conſueverunt, Apoſtolici tantùm conficerentur.

Ii verò probè, ritèque confecti cum fuiſſent, & ad Urbem delati, cumque ad rigidiſſimum examen de more revocata fuiſſent cùm martyrium, & cauſa martyrii, tùm ſigna, atque miracula, quæ ipſum fuerant conſequuta, demùm in generali Rituum Congregatione coram Benedicto XIII. Pontifice Optimo Maximo habita die vigeſima quarta Menſis Februarii anni milleſimi ſeptingenteſimi vi-

geſimi noni decretum eſt: *Conſtare*, quòd in odium Catholicæ Fidei interemptus verè Fidelis fuerit. quatuorque ex pluribus adprobata miracula. Primum eſt, quod exorto in arce Majenfeldenſi maximo incendio, poſt invocatam Fidelis opem ſtatìm extinctum eſt. Secundum, quòd cum Soror Cæcilia Munſingerin Sanctimonialis Ordinis Ciſtercienſis mamillam dexteram horribili quodam modo inflammatam haberet, doloreſque acerbiſſimos pateretur, invocato Fidelis auxilio, ſtatìm tumor omnis, omnis dolor evanuit. Tertium, quòd, cum infantulus Franciſcus Papuſſin vix in lucem editus dexterum oculum primò fluentem, mox densâ ſuffuſione obnubilatum habuiſſet, foramen quoque in medio ocelli conſpectum de humore cryſtallino profluente ſuſpicionem maximam ingeſſiſſet, Medicus verò, tamquàm re deſperatâ, opem ferre recuſaviſſet, Matre ad Fidelis opem confugiente, atque vovente, ſe diem vigeſimam quartam Aprilis, quà martyrium paſſus fuerat, inter ſolennes habituram, ſoluto voto, Puer ita ſanatus eſt, ut nullum in oculo remanſerit præteritæ infirmitatis indicium. Quartum denique, quod, cum Gaſpar Stigher ex Pago Giſingenſi quinque annorum ſpatio laterum tergorumque tàm acerbo dolore fuiſſet afflictus, ut cuique labori, imò etiam motui impotens eſſet, poſtquàm ſe Fi-

delis

delis patrocinio commendavit, eoque gladio contactus fuit, quo dicebatur fuiſſe percuſſus, illicò priſtinæ ſanitati primiſque viribus reſtitutus eſt.

Quapropter, cum Sacra eadem Congregatio Servum Dei inter Beatos ſolenni Ritu recenſeri poſſe dixiſſet, idem Benedictus XIII., dato Diplomate, die decimâ ſecundâ Menſis Martii anni milleſimi ſeptingenteſimi vigeſimi noni de Fideli Beatorum faſtis adſcribendo Decretum emiſit, indulſitque, ut in univerſo Ordine Minorum Sancti Franciſci Capuccinorum, in Urbe Curienſi, Sigmaringæ, Friburgi, atque Vitchyrchii in ejus honorem Officium, ac Miſſam de communi unius Martyris quotannis anniverſariâ illius mortis die recitaretur. Percrebeſcente verò poſtmodùm illius ſanctitatis famâ, Pontificiâ ſanctione permiſſæ ſunt propriæ de Beato Fideli martyre Lectiones à Sacra Rituum Congregatione, audito Fidei Promotore, adprobatæ, ejuſque nomen unâ cum illis, quæ in Romano Martyrologio leguntur, annumeratum.

Causâ iterùm reaſſumptâ, novi paulò poſt efformati fuerunt Apoſtolica auctoritate Proceſſus, ut, quæ poſt cultum indultum dicebantur patrata, miracula probarentur. Itaque poſt perpenſam diligentèr admiſſamque eorum validitatem, ad examinandam eorum-

dem

dem miraculorum veritatem atque ſubſtantiam deventum eſt: Cumque in pluribus Congregationibus fuiſſent benè diſcuſſa, & in ultima generali duo ex quatuor plenis Patrum ſuffragiis adprobata, tandem aliquandò die decima octava Menſis Januarii anni milleſimi ſeptingenteſimi quadrageſimi quarti Sanctiſſimus Dominus Noſter BENEDICTUS XIV. Pontifex Optimus Maximus peculiari Decreto ſuo Apoſtolicæ confirmationis iis robur adjunxit. Primum ex iis fuit Fr. Carolus à Mediolano ex Ordine Capuccinorum Profeſſus à morbo epileptico, quo per decennium laboraverat, momento ſanitati priſtinæ adeò reſtitutus, ut infirmus fuiſſe nullatenus videretur. Alterum in Joſepho Kirner Puero quadrienni patratum eſt: Hic enim ob rachitidem triennalem omnem pedum uſum amiſerat; ſed a Matre ad Eccleſiam Capuccinorum cum fuiſſet ductus, Beatoque Fideli ante ejus imaginem fervidis precibus commendatus, conſolidatæ ſubitò ſunt baſes ejus, relictiſque, quibus corpus regebat, fulcris, ità rectè ambulavit, ut ſuis ipſe pedibus Domum redierit, ſanuſque ſemper inceſſerit.

Poſtremo, cum die vigeſima quarta Menſis Martii ejusdem anni in generali Congregatione coràm Sanctitate Sua ſolennem Beati Fidelis Canonizationem tutò perfici poſſe Patres unanimes affirmaſſent, eadem Sanctitas Sua

pre-

preces priùs ipſa fundere ſtatuit, & ut a Chriſti fidelibus funderentur indixit. Die demùm vigeſima quarta Menſis Aprilis, quâ Martyrii Beati Fidelis anniverſaria memoria recolitur. cum in Eccleſia Capuccinorum feciſſet ſacrum ad illud Altare, quo ejuſdem Beati Martyris Reliquiæ erant expoſitæ publicæ Fidelium venerationi, Decretum expediri mandavit, ut Sanctorum albo idem Fidelis adſcribi poſſet. Pro cujus Decreti executione poſt Regum, Principum, Sacræque Congregationis de Propaganda Fide ſupplicationes uſque à cauſæ initio Sanctæ Sedi porrectas, humillimas etiam preces ſuas reverentèr exponit tota Capuccinorum Familia.

